

Jan Hlubek

Untitled
Project

Untitled Project

Copyright © Jan Hlubek, 2025

Obálka © Tereza Pokorná, 2025

Vydalo nakladatelství © Canc, 2025

ISBN 978-80-88623-70-0

Untitled Project

Jan Hlubek

Obsah

Kapitola prvá.....	6
Kapitola druhá	13
Kapitola třetí	24
Kapitola čtvrtá.....	31
Kapitola pátá	51
Kapitola šestá	58
Kapitola sedmá.....	64
Kapitola osmá.....	73
Kapitola devátá.....	88
Kapitola desátá.....	93
Kapitola jedenáctá.....	110
Kapitola dvanáctá	120
Kapitola třináctá	131
Kapitola čtrnáctá.....	137
Kapitola patnáctá	149
Kapitola šestnáctá	165
Kapitola sedmnáctá	183

Untitled Project

Upozornění: Od 18 let. Tento příběh je smyšlený a nezobrazuje skutečné postavy. Kniha obsahuje řadu explicitních scén, proto by mělo být na pečlivém zvážení každého čtenáře, zda má dostatečně odolnou psychiku.

Kapitola prvá

Čekání na Godota

Tom

Až teď jsem si všiml, že je na flašce napsáno „Tuzemák“. Do řiti, fakt.

Zmáčkl jsem tlačítko a na té staré bzučivé rachotině zasvítla kontrolka. Můj osobní videodeník. Ne že bych se tu tak nudil, ačkoli když to vezmu kolem a kolem, tak jo – právě nuda je hlavní příčinou, proč si tu hraju s předpotopní nekvalitní kamerou, do které

Tom

čumím jako teenka, co se chce znemožnit během hry na TV star. Vlastně hůř.

A druhý důvod jsou oni. Kdyby měli mít pindy, že jsem se na ně vysral, tak ať mám důkazní materiál, že jsem k tomu měl pádný důvod. Neříkám, že jsem vždycky dochvilný, ale čekání na Godota nikdy nepatřilo k mým přednostem. A trpělivost mi právě přetekla. Doslova.

Stačilo se jednou zahledět do objektivu, a už jsem přelil panáka rumu na stůl.

Aťsi, nasrat. Měli tu dávno být. Ubryndanou štamprli jsem pozvedl ke rtům a vzápětí její obsah zmizel v mém blahobytně rostlém břiše.

Nejlepší přítel člověka na tři písmena: rum. Nalil jsem si další, ovšem to už jsem si dával majzla, abych ho znovu nevyžil. V lahvi sice ještě zbývalo, ale sezení na rozviklané židli mě přestávalo bavit. Jako všechno v téhle podělané jídelně nebo co je to za místnost. Nejvíc mě iritovaly hodiny na stole; svým monotónním zvukem mi jaksi sprostě připomínaly, jak dlouho už tu vlastně trčím.

„Takže, pánové!“ zvolal jsem teatrálně do kamery. „Je mi ctí vám nyní oznámit – *škyt* –, že se vám na celý projekt můžu vysrat.“ Pak

jsem se pitvorně zatvářil a rukou zavadil o flašku, která nebezpečně zabalancovala. Jen tak tak jsem ji zachytil, aby neslétla na zem. „Osm hodin, vážení. To jest hodin jako na kostele. Ó, svatá dobroto. Bože, ty to vidíš. Ježíšku na křížku, nekaď na tu překližku.“ Už mě přestávaly napadat hlášky. Jsou to prostě žaludi a bukvice.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Dům, ve kterém jsem kysnul, měl až čpící atmosféru těžkého socialismu. Mnohý nábytek tu pamatoval Stalina a při troše fantazie by nějaký strašpytel mohl nabýt dojmu, že na něj z temného zákoutí vyskočí bubák. Borci jako já však mají pro strach uděláno. Mě žádné povídačky nevyděsí. Už jako malé dítě jsem házel po čertech jejich vlastní uhlí. A to jsem v sobě neměl odhadem tak – *fíha* – čtvrt litru rumu. Teda Tuzemáku, rumem by se to nemělo nazývat.

Zkontroloval jsem, zda kamera pořád snímá. Na moment mě napadlo, že si ze mě udělali prdel. Člověk tu straší celý den jak myslivec na čekané, a oni se mezitím někde smějou. Přitom nanosit sem veškeré filmařské vybavení mi dalo celkem zabrat. Naporučeli si toho jak saúdský šejk v Ritzu

Tom

a já jim tu v dobré víře dělal mexickou mulu s deseti pytli na zádech.

Hodiny jako by zrychlily krok. Začala mě bolet hlava. Nebo to bylo tím rumem? Tu- zemákem? Tím patokem, ať už si přezdíval jakkoli?

Zvedl jsem se ze židle a odkolíbal se ke své brašně. V ní jsem měl pár skrčených papírů a propisku. Já jim to vytmavím, to budou koukat, blbečci.

Položil jsem papír na stůl a smetl z něj drobký. Asi se mi v tašce rozdrobila tatranka či co.

Vy bando nedomrdů! chtěl jsem začít svůj ručně psaný dopis, ale nakonec jsem začal střídmeji. Tak či tak, slušný člověk zavolá a řekne, že se změnil plán, že mu přes cestu přeběhla černá kočka, praskla mu guma apod. Prasklá guma, ta je blbá vždycky!

Než jsem stihl popsat ten umaštěný papír, ozvalo se klepání.

No tak to si dělají píču nebo co? Vyskočil

jsem jak čert z krabičky a pelášil ke dveřím kuchyně. V nich se však místo těch dvou objevila nějaká ženská.

Udýchaná, brejlatá, oplácaná... Ale pak jsem zabloudil do jejího výstřihu v červeném tílku a přestal být přílišně kritický. Ta vám měla kozy, že kdybych nebyl tak nalitej, tak se mi postaví. Bohužel jsem nalitej za tolik hodin byl. Říkal jsem si, že takovou flašku tuzemáku si budu brát do čekárny k doktorům, tam to vyjde nastejno.

Zahleděla se na mě a nesměle vešla do předsíně.

„Dobrý den,“ usmála se lehce plaše.

„D-dobrý den.“ Jazyk mi trochu zamotal rum, navíc jsem jí pořád čuměl na ty balóny.

„Já se omlouvám, víte... Sháním Milana. Vlastně jdu za Milanem. Na to natáčení a...“

„Ale... ale Milan tu – škyt – není.“ Ježíš, neměl jsem toho tolik vychlastat, bědoval jsem v duchu. Jak teď před tou čícou budu vypadat?!

Na moment zrozpačitěla. Asi si myslela, že přišla pozdě.

„Já tu mám právě hrát v tom filmu,“ vysoukala ze sebe. „Takovou tu ženskou, co... co prostě hraje v tom filmu a...“